

Životopis nového pápeža Benedikta XVI.

Nový pápež Benedikt XVI., Jozef Ratzinger sa narodil 16. apríla 1927 v bavorskom mestečku Marktl am Inn. Po štúdiu filozofie a teológie vo Freisingu a Mníchove prijal 29. júna 1951 vo Freisingu kňazskú vysviacku. Potom pracoval ako výpomocný kňaz vo farnosti sv. Martina München-Moosach a ako kaplán v München-Bogenhausen vo farnosti Najsvätejšej Kristovej krvi. V rokoch 1952 až 1954 pôsobil ako docent na Arcibiskupskom kňazskom seminári vo Freisingu a potom ako docent dogmatiky a fundamentálnej teológie na Filozoficko-teologickej vysokej škole vo Freisingu.

V r.1957 sa habilitoval na Mníchovskej univerzite prácou o sv. Bonaventúrovi v odbore fundamentálnej teológie. V nasledujúcich rokoch pôsobil ako mimoriadny profesor dogmatiky a fundamentálnej teológie na Filozoficko-teologickej vysokej škole vo Freisingu a ako ordinár pre fundamentálnu teológiu na univerzite v Bonne.

V rokoch 1962 až 1965 pôsobil ako oficiálny koncilový teológ peritus Druhého vatikánskeho koncilu. Na univerzite v Münsteri sa v r. 1963 stal ordinárom pre dogmatiku a dejiny dogiem. Od roku 1966 vykonával ten istý úrad na univerzite v Tübingene a v rokoch 1969 až 1977 na univerzite v Regensburgu. Tam sa v r. 1976 stal viceprezidentom.

Dňa 25. marca 1977 bol Jozef Ratzinger menovaný za arcibiskupa Mníchovsko-freisinskej arcidiecézy a jeho vysviacka sa konala o tri dni neskôr. Dňa 27. júna 1977 ho pápež Pavol VI. menoval za kardinála. V r. 1981 ho Svätý Otec Ján Pavol II. menoval za prefekta Kongregácie pre náuku viery v Ríme, za predsedu Pápežskej biblickej komisie a Medzinárodnej teologickej komisie. V rokoch 1986 až 1992 viedol Pápežskú komisiu pre zostavenie Katechizmu Katolíckej cirkvi. V konzistóriu 5. apríla 1993 ho pápež Ján Pavol II. povýšil na kardinála biskupa suburbikarskej diecézy elletri-Segni. Dňa 9. novembra 1998 Svätý Otec Ján Pavol II.

potvrdil jeho voľbu za vicedekana kolégia kardinálov a v r. 2002 sa stal dekanom kolégia kardinálov. Kardinál Jozef Ratzinger dostal mnohé vyznamenania. Bol členom II.sekcie vatikánskeho Štátneho sekretariátu – Vzťahy so štátmi, členom Kongregácie pre východné cirkvi, Kongregácie pre Boží kult a disciplínu sviatostí, Kongregácie pre biskupov, Kongregácie pre evanjelizáciu národov a Kongregácie pre katolícku výchovu. Pôsobil aj v Pápežskej rade pre napomáhanie jednoty kresťanov, v Pápežskej rade pre kultúru, v Pápežskej komisii pre Južnú Ameriku ako aj v Pápežskej komisii Ecclesia Dei. V roku 2000 ho pápež Ján Pavol II. povolal ako čestného člena do Pápežskej akadémie vied.

Pastiersky úrad v Cirkvi

Keď sa najedli, Ježiš sa opýtal Šimona Petra: „Šimon, syn Jánov, miluješ ma väčšmi ako títo?“ Odpovedal mu: „Áno, Pane, ty vieš, že ťa mám rád.“ Ježiš mu povedal: „Pas moje baránky.“ Opýtal sa ho aj druhý raz: „Šimon, syn Jánov, miluješ ma?“ On mu odpovedal: „Áno, Pane, ty vieš, že ťa mám rád.“ Ježiš mu povedal: „Pas moje ovce!“ Pýtal sa ho tretí raz: „Šimon, syn Jánov, máš ma rád.“ Petra zarmútilo, že sa ho tretí raz spýtal: „Máš ma rád?“ a povedal mu: „Pane, ty vieš všetko, ty dobre vieš, že ťa mám rád.“ Ježiš mu povedal: „Pas moje ovce! Veru, veru, hovorím ti: Keď si bol mladší, sám si sa opásal a chodil si, kade si chcel. Ale keď zostarneš, vystrieš ruky, iný ťa opáše a povedie, kam nechceš.“ To povedal, aby naznačil, akou smrťou oslávi Boha. Ako to povedal, vyzval ho: „Pod' za mnou!“ (Jn 21,15-19)

Svätý Peter vyvolená osoba. Ako vyvolená? Pán Ježiš si ho vybral, aby bol hlavou Cirkvi – jeho viditeľným zástupcom na zemi. Vedel, že o chvíľu vystúpi do neba a preto chcel, aby sa nerozpáchli tí, ktorí mu uverili a vytvorili tú novú rodinu bratov a sestier, ktorých spája jeden Otec – Boh, jedna viera a jeden krst. Náš Pán dobre vedel, že čo bude čakať jeho Cirkev v budúcnosti, a preto sa rozhodol, že táto jeho rodina Cirkev bude mať ako každá rodina na zemi svojho otca, svoju hlavu. A tým otcom, hlavou je práve on Peter. Volal sa predtým Šimon, ale má byť Skalou, o ktorú sa všetci môžu oprieť a na ktorej postaví jednotu svojej rodiny. Buďme aj my tí, ktorí zjednocujú okolo seba bratov a sestry spôsobom lásky a pravdy.

Pri poslednej večeri si bol Peter istý svojou láskou ku Ježišovi. Myslel to úprimne, keď hovoril: aj život položím za teba. Pán Ježiš vedel čo bude, páčila sa mu Petrova úprimnosť, ale do lásky mal ešte dorásť. Láska totiž nie je vecou nadšenia. Nestačí sa iba nadchnúť, ale v nadšení vydržať. Láska znamená podujať sa na obeť a obeť to nie je ľahká vec. Láska znamená vykročiť na cestu a ísť neraz proti sebe. Premôcť cit, ktorý nevyvoláva v našej duši iba to dobré voči druhému. Poznáme i cit zatrpknutosti, hnevu, nenávisť a všeličoho zlého, ak skusujeme, že ten druhý nás podviedol, oklamal, ponížil, zranil, alebo nám siaha na život. Láska znamená premôcť i rozum, keď vieme, že to čo robíme, by nik rozumný nerobil. Poznáme to, keď sa vysmieваме sami sebe, alebo keď nám druhí hovoria, akí sme hlúpi, keď to robíme...

A láska znamená ísť i proti našej vlastnej vôli, ktorá nemá rada námahu, utrpenie, bolesť a nepríjemnosti, ale láska i to vyžaduje: nechať sa dobrovoľne pribiť na kríž – z lásky k dieťaťu, k manželovi, manželke, či známemu alebo priateľovi... A na toto všetko ľudská láska nestačí. Potrebujeme tú Božiu. Teraz sa Peter už nespolieha na seba, ale hovorí: Ty vieš... Ty si ten, ktorý mi dáva schopnosť správne milovať.

Sú rôzne kvality a schopnosti, na ktorých si ľudia zakladajú. Pán Ježiš si, ale nezakladal na schopnostiach. Pre neho a pre budúcnosť jeho diela bolo potrebné niečo iné ako mimoriadne schopnosti... Jemu záležalo na vzťahu, Peter - skala, Peter – pápež, Peter – hlava Cirkvi – našim slovom Svätý Otec sa má vyznačovať dobrým vzťahom ku tomu, koho na zemi zastupuje. Veď práve toto bude odovzdávať všetkým, ktorí budú okolo neho. Bude im ukazovať a odovzdávať vzťah ku Kristovi. Bude im hovoriť, čo pre neho Kristus znamená, bude im hovoriť, čo pre neho a pre ľudí Kristus robí, bude im hovoriť svojím životom o tom, aký veľký, vznešený, láskavý, milosrdný... je ten komu zasvätil svoj život. Tu sa nejedná tak o nejaké mimoriadne schopnosti, ale o vzťah, ktorý je úprimný, srdečný, jasný. Všetci aj keď nevidia Krista spoznajú ho z príkladu a vzťahu, ktorý im ukazuje práve tento Peter. Povedia – on je – on musí byť, keď tento jeho zástupca dokáže toľko pre neho urobiť a s takou nevšednou láskou a my cítime, ako nám cez neho prichádza Božie požehnanie.

Pas moje ovce. Pas moje baránky. Vezmi si ich na starosť. Vedz, že nie sú tvoje, ale vedz i to, že ty sa máš o ne starať. Ja som ti ich zveril a mne sa budeš zodpovedať za to, čo si im dal. Dbaj, aby im nič nechýbalo. Dbaj, aby vedeli kam majú ísť a kde nájsť pokrm. Dbaj, aby neblúdili, aby sa neroztrhali. Dbaj, aby im nič neublížilo – ani nepriateľ, divá zver... Dbaj i na to, aby nehľadovali, i na to, aby mali vždy postarané o seba. Vezmi si aj pomocníkov, ktorí ti budú pomáhať... Preto, aby si to zvládol dám ti to, čo nikomu inému: budeš mať v sebe Božiu moc. Čokoľvek zviažeš, alebo rozviažeš na zemi – to znamená, že čo ty povieš – komu v mojom mene odpustíš alebo neodpustíš, komu prikážeš a rozkážeš niečo v mojom mene – to všetko ja prijímam bezvýhradne. Dávam ti túto moc viesť moju Cirkev – byť jej hlavou. Je to veľká zodpovednosť, a preto ti dávam i mimoriadnu schopnosť. Uvedomme si, že my všetci máme byť pastiermi v prostredí, v ktorom sa nachádzame vo vzťahu k bratom a sestrám, za ktorých sme zodpovední.

Komu sa viac odpustilo, ten bude viac milovať. Isto je to logické. Ten, komu sme odpustili väčší priestupok, väčšiu urážku a jeho to veľmi mrzelo a možno už ani neočakával naše odpustenie – ten je veľmi dojatý odpúšťajúcou láskou, lebo takej lásky nebol hoden. Taký človek vie, čo to pre neho znamená dostať novú možnosť dobrého vzťahu, dostať novú šancu... A tiež potom vie pochopiť i tých, ktorí sú v podobnej situácii, ktorú on sám prežil. A sú v nej práve vtedy, keď žiadajú odpustenie. Náš Pán dopustil to, že ho Peter zaprel a bolo to dobré pre neho, aby pochopil veľkosť Božej lásky, a aby, keď bude mať on sám moc odpúšťať, aby vedel pochopiť tých, ktorí budú žiadať o odpustenie. Takýto ľudia, sami slabí a chybní, vedia lepšie prijať, pochopiť i odpustiť ako tí zdanlivo spravodliví, ktorí si namýšľajú, že sú viac a všetkými pohŕdajú. Buďme i my pokorní srdcom a odpúšťajúci, veď i nám Boh odpustil, lebo ani my sme neboli hodní jeho odpustenia.

Sú chvíle, keď si myslíme, že všetko závisí od nás a sú chvíle, keď sa nám zdá, že od nás nezávisí nič. Ten, kto má zodpovednosť o deti, ktoré ešte nie sú samostatné vie, že všetko závisí od neho. Učiteľ, ktorý učí tiež vie, že určité vedomosti môžu dostať iba od neho, lebo iba on to vie a sú i lekári, ktorí vedia, že od nich závisí do veľkej miery život človeka, ktorý sa im zveril do rúk. V tomto prípade a v úrade Pápeža, hlavy rodiny, ktorou je Cirkev, Peter vie, že život jemu

zverených závisí od neho. Čo im on povie, podľa toho budú robiť, ako sa o nich postará, tak sa budú mať, ako ich bude liečiť a opatrovať tak budú žiť, a ako ich bude viesť a upozorňovať na nástrahy a prekážky, tak podľa toho budú kráčať životom a hlavne závisí od toho, ako im predstaví Ježiša Krista, vieru a večný život... To všetko a ešte mnoho iného závisí len od neho. Je to úloha presahujúca ľudské sily a schopnosti. Kristus je Boh a človek a on pápež je iba človek, ale s Božou mocou a Božím svetlom. Preto mu Ježiš dáva moc zjednocovať a neomylné učiť v oblasti viery a mravov. On sa môže vo svojom úrade oprieť iba o túto moc, silu a schopnosť, ktorú mu dáva sám Boh v Duchu Svätom, aby zvládol túto nadľudskú úlohu. Podporme modlitbami aj my nášho budúceho pápeža.

**V pondelok bude sv.omša o 17:00 hod.
Prosím, aby prišli na túto sv.omšu
všetky deti, ktoré pôjdu na
prvé sväté prijímanie.**

Sväté omše 5. týždni veľkonočného obdobia

25. IV. pondelok

17.00 na úmysel

27. IV. streda

18.00 na úmysel

29. IV. piatok

18.00 + Teodor Lukáč, Sidónia a rodičia z oboch strán

30. IV. sobota

18.00 + Vilibald Augustín a Marianna

Upratovanie kostola č.d. 101 - 122

1. V. 6. Veľkonočná Nedeľa

8.00 Alojz Hajčiek –
poďakovanie za dožitých 80 rokov

9.15 + František a Mária

Liturgický kalendár

25. IV. pondelok	sv. Marek, evanjelista - sviatok
26. IV. utorok	sv. Klétus, a sv. Marcelín, pápeži
27. IV. streda	bl. Zita, panna
28. IV. štvrtok	sv. Peter Chanel, kňaz, mučeník
29. IV. piatok	sv. Katarína Sienská, panna, uč. Cirkvi
30. IV. sobota	sv. Pius V., pápež

Slovo na dnes

Ak máte lásku, môžete svoje srdce prinútiť, aby urobilo, čo sa vám zapáči. Najťažšia vec sa stane ľahkou a príjemnou, bez lásky sa však všetko stane nielen ťažké, ale priam nemožné.

Ján z Bonilly

Nemožné sa stalo možným

Narodil som sa a bol som vychovaný v období dozvukov renesancie. Toto obdobie bolo ovplyvnené spiritualitou, ktorá vďačí za svoj vznik jednak rozkvetu humanizmu, jednak Kristovmu evanjeliu. Samozrejme som si myslel, že ak dosiahnem svätosť, po ktorej som túžil, tak to bude predovšetkým výsledok môjho vlastného snaženia. V skutočnosti som však bol kresťanský stoik⁵ pelagián, ktorý úplne zlyhal v snahe stať sa svätým podľa svojich snov. Takmer úplne som opustil duchovný život.

V tej dobe som naďabil na knihu Pax animae (Pokoj duše) od španielskeho františkána Jána z Bonilly z roku 1588. Bol to duchovný klenot nedotknutý duchom humanizmu. Pri jeho čítaní som sa vo svojom živote dostal najbližšie k skúsenosti cesty do Damašku. Hneď som pochopil, že som bol zvedený z cesty, aby som uveril, že môžem byť staviteľom svojej vlastnej dokonalosti. Už prvý odstavec, z ktorého pochádza citát, mi ukázal prečo som zlyhal, a čo mám robiť, aby som uspel. Prísna askéza, ktorú som pestoval, aby som sa stal dokonalým, ma len vyčerpala. Teraz som pochopil, že by som nič nedosiahol, keby som nepoznal a nezakúsil lásku, čo by povznášala viac než čokoľvek iné toho človeka, ktorého som v sebe chcel pokoriť. Potreboval som nový druh askézy, ktorá by neodčerpávala moju energiu, keď sa snažím o „nemožné“, ale ktorá by ma robila schopným konať to jediné, čo je potrebné.

Čoskoro som potreboval zhromaždiť tú trošku síl, čo som mal, aby som si vo svojom každodennom živote vytvoril kvalitný priestor a čas na hlbokú modlitbu, ktorá by mi umožnila prístup k tej istej láske, čo naplňovala Ježiša a inšpirovala všetko, čo hovoril a konal. Vedel som, že túto lásku budem zakúšať, ak mi dá vnútornú istotu, že ona sama pre mňa v nemalej miere vykoná to, čo vykonala v plnej miere pre Krista. Našiel som novú askézu, ktorou som nahradil askézu starú. Túto novú askézu som nazval askézou srdca a mysle.

⁵ Stoik - vyznavač stoizmu, stoicizmus - filozofická škola helénsko-rímskeho obdobia (založená okolo r. 300 pred Kristom). Cieľom tejto myšlienkového školy je uvedenie človeka do čnostného života. Preto stoici uprednostňovali najmä etickú stránku vecí a vyrovnanú životnú múdrosť, ktorá je založená na živote v zhode s prírodou, preniknutou tzv. svetovým rozumom, a ktorá je preto ľahostajná k niektorým tradičným hodnotám, čo tejto múdrosti odporujú. Ďalej sa v dost' veľkej miere zaoberajú logikou, vrátane otázky kritéria pravdy. Vo všeobecnom hápaní, stoik je človek ľahostajný k vonkajším dojmom - pokojný, vyrovnaný, spokojný.

David Torkington

Vzývanie Božieho zmilovania

Okolo Ježiša sa má zhromaždiť Boží ľud. Vieme, že ako je nám ťažko zhromaždiť sa v živote v rodine, v spoločnosti, tak je nám ťažko zhromaždiť sa v kostole, na svätej omši. Toľko je toho, čo nás rozdeľuje. Ježiš však znova a znova zhromažďuje roztratené Božie deti. Keď prichádzame na svätú omšu, musíme sa usilovať nájsť znova to, čo nás spája, a zhromaždiť sa telesne i duchovne v Kristovom mene. Na to, aby mohlo k tomu prísť, je potrebné správne vedomie, chápanie a viera. Ale to je Boží dar, ktorý treba rozvíjať. Preto svoju účasť na svätej omši začíname od úkonu kajúcnosti, ktorý je prvkom pokánia, tak dôležitého v našom živote. Aj v tomto zmysle máme dosť problémov. Ak však máme dobrú vôľu, Boh sám nám podáva svoju ruku a chce nás viesť.

V závere úkonu kajúcnosti dochádza k okamihu odpustenia. Boh nás, vo svojom milosrdenstve, očisťuje od všedných hriechov. Kňaz, ako reprezentant ľudí pred Bohom, prosí Boha o zmilovanie:

„Nech sa zmiluje nad nami všemohúci Boh...“ Je to iba prosba o odpustenie, a nie skutočné rozehrešenie. Svätá omša nemá nahradiť sviatosť zmierenia, ktorá je vždy nevyhnutná na získanie odpustenia ťažkých hriechov.

Hoci, v prípade hlbokej a úprimnej, dokonalej ľútosti, môže výnimočne dôjsť aj tu k odpusteniu ťažkých hriechov treba povedať, že v tomto prípade nikdy nemáme istotu, či sme získali odpustenie. Tú istotu však ponúka svätá speveď.

Na úkon kajúcnosti, v niektorých prípadoch, nadväzuje vzývanie Božieho zmilovania. Od čias pápeža Gregora Veľkého, teda asi od 7. storočia sa „Pane, zmiluj sa“ spievalo po grécky: Kyrie eleison. Vlastne nič neprekáža tomu, aby sme všetci aj v slovenskej omši spievali Kyrie eleison; Christe eleison.

Cirkev prvých storočí používala ako liturgickú reč gréčtinu, až neskôr sa objavujú preklady liturgických textov do latinčiny. Kyrios je titul na označenie najvyššieho Pána, v našom prípade Boha.

Tento grécky pozostatok, ktorý je dovolené spievať v origináli aj dnes, nám pri každej svätej omši pripomína náš pôvod. Keby sme dôsledne zachovali aj niečo v latinčine, mali by sme živý

pomník našej nádhernej minulosti. Dokonca aj človek neznalý histórie by mohol začíť závan stáročí a pochopil by, že kresťanstvo tu nie je od včerajška.

V slovenčine nemáme veľký problém uvedomiť si, čo slová „Kyrie eleison“ znamenajú, lebo predsa všetci poznáme vianočnú pieseň: Kyrie eleison, Christe eleison.

Prvotné „Kyrie“ bolo veľmi dlhé, lebo pôvodne to boli prosebné litánie s mnohými vzývaniami. Toto prvotné Kyrie bolo vlastne len inou formou spoločných modlitieb veriacich, ktoré sa zo svojho pôvodného miesta po homílii dostali na začiatok svätej omše v čase, keď sa v dôsledku krstu detí začali vytrácať katechumeni. Až v 8. storočí došlo k redukcii, ktorá skončila pri dnešnom trojitom:

Pane, zmiluj sa s dvoma alebo troma opakovaniami. Naši pravoslávni bratia si zachovali mnohonásobné vzývanie: Hospody pomiluj.

Na koho sa obraciame vzývaním Pane, zmiluj sa, alebo Kyrie eleison? Podobne ako v evanjeliu, je to prosba ku Kristovi. Malomocní, chromí, slepí a iní ľudia v núdzi, ktorí nazývali Krista „Synom Dávida“, „Pánom“, videli v ňom len prisľúbeného Mesiáša.

Pre prvých kresťanov „Kyrios“, „Pán“ je Božím menom, prekladom pojmu „Jahve“ a vlastným titulom Krista zmŕtvychvstalého, osláveného a rovného Otcovi.

Konciloví otcovia siahli do dávnej minulosti a litániové prosby z úvodu umiestnili v obnovenej liturgii svätej omše v podobe spoločných modlitieb po vyznaní viery.

Toto vzyvanie Božieho zmilovania má svoj pôvod v evanjeliu, takto volali rôzni zmrzačení, slepí a malomocní ku Kristovi. Je to volanie plné zúfalstva, ale rovnako aj nádeje, k tomu, ktorý môže všetko. V tomto speve je ukryté všetko, o čo môže súčasnosť prosiť Stvoriteľa, ale ten spev má v sebe aj vôňu vekov a priestorov, ľudských trápení i nádejí.

Podstatou úvodných obradov je postoj ľútosti a snaha o obrátenie. Músím sa uznať za hriešnika, a pred Kristom, ktorý je svätosť sama, čo vôbec nie je pokorujúce ani smutné. Práve v tom spočíva veľkosť človeka, že sa vie priznať k zlobe, v ktorej je ponorený, že je schopný pozrieť pravde do očí.

Krása pokory spočíva v tom, že sa prestaneme ospravedlňovať, vyhovárať a prestaneme obviňovať iných. Prestaneme biť do cudzích prs a udieme sa do vlastných: „Moja vina, moja vina, moja preveľká vina.“ Vtedy vstupujeme na cestu spásy.

Správnym slávením Eucharistie rastie Cirkev, ale to nieje zrejme z takého slávenia Eucharistie, pri ktorom je každý veriaci schovaný za svojim stĺpom a do kostola prišiel len preto, aby sa sám osobne porozprával s Kristom, ostatní mu v tom skôr prekážajú. Náboženský individualizmus a úsilie prichádzať k Bohu vlastnými cestami sťažuje prežitie tejto prítomnosti Krista v spoločenstve zhromaždeného Božieho ľudu. Kým nezískame vedomie, že sme jeden Boží ľud, kým nevytvoríme skutočné spoločenstvo, Kristus sa nemôže zjaviť medzi nami. Spoločenstvo je v celebrowaní Eucharistie tak veľmi dôležité, ako sú dôležité chlieb a víno.

Kto prichádza neskoro na svätú omšu a nepripravuje sa vierou na ľútostné uznanie svojej slabosti, svojho hriechu, ten v liturgii nepočuje Božie slovo, ani sa neotvorí pre dar Ježišovho tela a krvi. Čo mu ostane? Možno klamné presvedčenie, že si splnil náboženskú povinnosť, možno niekedy nejaká modlitba v rámci svätej omše. Teda skutočne pramálo.

Ale, ak sa toto všetko zrealizuje, potom má jeho spev radostného hymnu Sláva Bohu na výsostiach svoju výrečnosť. A tak nás započaté tajomstvo povedie až k plnému zjednoteniu s Kristom Spasiteľom.

Andrej Filípek SJ, „Z oboch strán oltára“ 2002

Pokrok

Keď išla moja babička navštíviť svoju mamu, potrebovala na to tri dni. Jeden deň strávila na koči so zapriahnutým koníkom, druhý deň si porozprávali, čo je nové a čo sa stalo, nejaký čas strávili v kuchyni a potom v záhrade a tretí deň nasledovala spiatočná cesta domov.

Keď išla moja mama na návštevu k svojej mame, potrebovala na to dva dni. Cestovala vlakom, a keď mala šťastie, že vlaky išli presne, prišla k mame ešte v ten večer. Porozprávali sa a na druhý deň sa vrátila.

Keď idem navštíviť svoju mamu ja, trvá mi to pol hodiny. Idem autom a zastavím sa tak na desaťminút, lebo deti sa doma nudia a prídem veľmi neskoro domov s nákupom.

Keď raz bude za mnou chodiť moja dcéra, koľko času na to bude potrebovať?

Svätý Klétus I. pápež

26.apríl

S. Klétus I., pápež, mučeník +88 (90?) v Ríme, Taliansko)

Klétus bol žiakom apoštolov. Sv. Peter ho vysvätil za biskupa spolu s Línom a Klementom. Pôsobil medzi kresťanmi v rímskych predmestiach. Pápežskú službu prijal iba na naliehanie významného rímskeho kresťana a svojho neskoršieho nástupcu, sv. Klementa. Nad hrobom sv. Petra dal vystavať pomník. Vedľa Petrovho hrobu vraj pripravil miesta pre ďalších rímskych biskupov. Riadil Cirkev za cisárov Vespaziana, Títa a Domiciána, teda v rokoch 77-88 (niektorí tvrdia, že až do roku 90). Za neho vzniklo kresťanstvo aj do rímskych šľachtických rodín (napr. Pomponiovcí, Aciliovcí a Flaviovcí). Za Domiciána prepuklo nové prenasledovanie, ktorému padol za obeť aj svätý Klétus (Anaklét) asi v roku 88 alebo 90.

Takého Peter hľadal

Mladý Klétus, syn rímskeho mešťana, sa stretol so skupinou kresťanských Židov, ktorí prišli do Ríma. Nové učenie o jedinom Bohu ho natoľko zaujalo, že osobne vyhľadal predstaveného kresťanskej obce - apoštola Petra. Pápežovi sa zapáčil tento živý, temperamentný Riman. Objavil v ňom kus zdravej, študentskej zrelosti, odvahy, lásku k pravde, ale najmä zapálenosť za vec.

Práve takého spolupracovníka hľadal. Stali sa priateľmi a veľmi sa duchovne zblížili. Peter často spomínal, že aj on mal zo začiatku veľa problémov s povahou. Prudkosť, živelnosť, vlastná sila - ale pokorne vždy dodal ako mu Pán Ježiš pomáhal. A rovnako on pomáhal Klétovi. Prejavilo sa to po Petrovej smrti. Klétus, ako tretí pápež po sv. Petrovi a sv. Línovi, nasledoval svojho učiteľa nielen životom, ale aj mučeníckou smrťou za Krista. Tento veselý muž nezabudol na úsmev ani pred katom, čím vydal sympatické svedectvo o svojej viere v Boha a večný život. Prečo chcel mať apoštol Peter za spolupracovníka živého, zapáleného Kléta?

Lebo z praxe vedel, že smutný a znechutený narobí veľa škody svojou neverou. Problémom „melancholikov“ je totiž, že ich viera je podmývaná silným rozumom a ešte silnejšími citmi. Pre skrytú neposlušnosť je ťažko viesť takých ľudí do boja. A takí aj ťažko vedú iných...

Pane, ak mám čosi z melancholika, viem, netreba strácať hlavu. Môžem byť radostným povzbudením pre bratov, ak potlačím neveriaci rozum a city. A to už dnes tým, že zachovám, čo mi doporučil kňaz, bratia alebo rodičia. Ale s úsmevom, nie so slzami a šomraním. Amen.

www.kjs.sk/vistuckelisty

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku